

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ— ତୁମମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ, ସେଥିପାଇଁ ଫାଲତୁ କଥାରେ ନିଜର ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ କର ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ କେଉଁ ଶ୍ରୀମତ ମିଳିଛି ?

ଉତ୍ତର:- ସନ୍ତାନମାନେ, ଯେହେତୁ ତୁମେମାନେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛ ତେଣୁ ତୁମ ଭିତରେ କୌଣସି ଆସୁରୀ ସ୍ୱାଭାବ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । (୨) କାହା ଉପରେ କ୍ରୋଧ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ (୩) କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖ ଦେବାର ନାହିଁ (୪) କୌଣସି ଫାଲତୁ କଥା ଶୁଣିବାର ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ହେଲା ହିଅର ନୋ ଇଭଲ୍... ଅର୍ଥାତ୍ ଖରାପ କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ, ଖରାପ କଥା କୁହ ନାହିଁ..... ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କର ବସିବା ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଓ ସରଳ ଅଟେ । କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ବସିପାରିବ । ତାହେଁ ଜଙ୍ଗଲରେ ବସ, ପାହାଡ଼ ଉପରେ ବସ, ଘରେ ବସ ବା କୁଟିଆରେ, ଯେଉଁଠାରେ ବି ବସିପାର । ଏପରି ବସିବା ଦ୍ୱାରା, ତୁମେ ପିଲାମାନେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛ, ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଏବେ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟ, ଭବିଷ୍ୟତରେ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ଆମେ କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ ହେଉଛ । ବାବା ବଗିଚାର ମାଲିକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ମାଲି ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ତବ୍ଧ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଘୁରାଇବା ଦ୍ୱାରା ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛେ । ଏଠାରେ ବସ ଅଥବା ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ବସ ତୁମେ ଧୀରେ ଧୀରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହୋଇ ଯାଉଛ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଛି, ଆମେ ଏହା ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ଯେ କୌଣସି କରମଧନୀ କର, ରୁଟି ତିଆରି କର, ବୁଦ୍ଧିରେ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ତବ୍ଧ କର । ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଏହି ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି — ଚାଲି-ବୁଲି ସବୁ କିଛି କରି, କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପୃତି ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ସମ୍ପତ୍ତି ଆସିଥାଏ, ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ସମ୍ପତ୍ତି ଆସିଥାଏ । ଏଥିରେ ଆଉ କ’ଣ ଅସୁବିଧା ଅଛି, କିଛି ବି ନାହିଁ । ଯେବେକି ଆମେ ଦେବତା ହେଉଛ ତେଣୁ ଆମ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଆସୁରୀ ସ୍ୱାଭାବ ମଧ୍ୟ ନ ରହିବା ଦରକାର । କାହା ଉପରେ କ୍ରୋଧ କରିବାର ନାହିଁ, କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବାର ନାହିଁ, କୌଣସି ଫାଲତୁ କଥା ମଧ୍ୟ ଶୁଣ ନାହିଁ । କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାକି ସଂସାରର ପରନିନ୍ଦା ପରଚରୁତା ତ ବହୁତ ଶୁଣିଲ, ଅଧାକଳପରୁ ଏସବୁ ଶୁଣି-ଶୁଣି ତୁମେ ତଳକୁ ଖସିଛ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ପରନିନ୍ଦା-ପରଚରୁତା କର ନାହିଁ । ଅମ୍ଭ ଏପରି, ଏହାଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ଦୁର୍ଗୁଣ ଅଛି । ଏଭଳି କୌଣସି ଫାଲତୁ କଥା ଆଲୋଚନା କର ନାହିଁ । ଏହା ଯେପରି ନିଜର ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ କରିବା ଅଟେ । ତୁମର ସମସ୍ତ ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ । ପାଠପଢ଼ାରେ ହିଁ ନିଜର କଲ୍ୟାଣ ଅଛି, ଏହାଦ୍ୱାରା ହିଁ ପଦ ପାଇବ । ସଂସାରର ପାଠପଢ଼ାରେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ ହେବା ପାଇଁ ବିଦେଶ ଯାଇଥାନ୍ତି । ତୁମକୁ ତ କୌଣସି କଷ୍ଟ ଦିଆଯାଉନାହିଁ । ବାବା ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ଜଣେ ଅନନ୍ତ ଜଣଙ୍କୁ ସମମୁଖରେ ବସାଉଛ, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିରେ ରୁହ । ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ବସି ବସି ତୁମେ କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ ହେଉଛ । କେତେ ଭଲ ଉପାୟ, ତେବେ ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନା । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ରୋଗ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁର୍ବଳତା ଅଲଗା-ଅଲଗା ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ରୋଗ ପାଇଁ ସରଜନ (ଡାକ୍ତର) ଅଛନ୍ତି । ବଡ଼-ବଡ଼ ଲୋକଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଡାକ୍ତର ଆସନ୍ତି ନା । ତୁମର ଡାକ୍ତର କିଏ ? ଭଗବାନ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଅବିନାଶୀ ସରଜନ । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଅଧାକଳପ ପାଇଁ ନିରୋଗୀ କରୁଛି । କେବଳ ମୋତେ ସ୍ତବ୍ଧ କର ତେବେ ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ନିରୋଗୀ ହୋଇଯିବ । ଗଣ୍ଡି ବାନ୍ଧି ଦେବା ଦରକାର ଯେ ଏକଥା ଭୁଲିବାର ନାହିଁ । ସ୍ତବ୍ଧ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ନିରୋଗୀ ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ କୌଣସି ବି ରୋଗ ହେବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ତ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ, ଶରୀର ହିଁ ରୋଗୀ ହୋଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ କଷ୍ଟ ଆତ୍ମା ତ ଭୋଗିଥାଏ ନା । ସେଠାରେ ତୁମେ ଅଧାକଳପ ପାଇଁ କେବେ ହେଲେ ରୋଗୀ ହେବ ନାହିଁ । କେବଳ ସ୍ତବ୍ଧରେ ତତ୍ପର ରୁହ । ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସେବା ତ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ସେବା କରି କରି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଗଲା ଶୁଖିଯାଉଛି । କେତେକ ସନ୍ତାନ ପୁଣି ଭାବୁଛନ୍ତି, ଆମେ ସେବା କରି-କରି ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲିଯିବୁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ସେବା କରିବାର ବହୁତ ଭଲ ଉପାୟ ଅଟେ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ଦେଖାଇବା ଦରକାର । ଏହା ନମବରାନ୍ ଚିତ୍ର ଅଟେ । ଭାରତରେ ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ନିର୍ଗତି ଭାବରେ ଏମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଅମାପ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଥିଲା । ପବିତ୍ରତା-ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ସବୁ କିଛି ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହି ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ କୌଣସି କଥା କିପରି ମନେ ପଡିବ । ଲକ୍ଷ୍ୟ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଏହି ଚିତ୍ର ଫାଷ୍ଟକଳାସ୍ ଅଟେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ୧୨୫୦ ବର୍ଷ ଏହି ରାଜବଂଶ ରାଜ୍ୟ କରିଥିଲେ, ଆଗରୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏକଥା ଜାଣିନଥିଲ । ଏବେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରିଥିଲ, ଏକଥା କ’ଣ ତୁମେ ଭୁଲିଯାଇଛ । ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ହିଁ ନେଉଛ । ତୁମେ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣବଂଶୀ ଥିଲ । ପୁରନଜନମ ତ ନେଉଛ । ୮୪ ଜନ୍ମ ତୁମେ କିପରି ନେଉଛ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଏହା ବହୁତ ସାଧାରଣ କଥା । ତଳକୁ ଖସି ଆସିଛ, ଏବେ ପୁଣି ବାବା ଉନ୍ନତି ମାର୍ଗରେ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଗାଉଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ “ଚଉତି କଳା ତେରେ ଭାନେ ସର୍ବକା ଭଲା” ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମ ଉନ୍ନତିରେ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ଏକଥା କହି ଶଙ୍ଖ ଆଦି ବଜାଇଥାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ହାହାକାର ହେବ,

ପାକିସ୍ଥାନରେ ଦେଖ କ'ଣ ହୋଇଯାଇଥିଲା (ଭାରତ ପାକିସ୍ଥାନ ପାର୍ବତୀଶନ ସମୟର କଥା) — ସମସ୍ତତଃକର ମୁଖରୁ ଏହା ବାହାରୁଥିଲା, ହେ ଭଗବାନ, ହାଏ ରାମ, ଏବେ କ'ଣ ହେବ । ବରତ୍ତମାନର ଏହି ବିନାଶ ତ ବହୁତ ବଡ଼ ଅଟେ, ଶେଷରେ ପୁଣି ଜୟ ଜୟକାର ହେବ । ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏହି ବିଶାଳ ଦୁନିଆର ଏବେ ବିନାଶ ହେବ । ବେହଦର ବାବା ବେହଦର ଜଞ୍ଜାନ ତୁମକୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ସଂସାରର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳର କଥା ତ ଶୁଣି ଶୁଣି ଆସିଛି । ଏହା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାନଥିଲା ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କିପରି ରାଜ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଏମାନଙ୍କର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛ — ଆମେ ଏତେ ଜନ୍ମ ରାଜ୍ୟ କଲେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପୁନଃ ଏହିସବୁ ଧର୍ମ ହେବ ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜଞ୍ଜାନ, ଯାହା ଆତ୍ମିକ ପିତା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଏଠାରେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା ନିଜ ଭଳି କରାଉଛନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ନିର୍ଗତ ନିଜଭଳି କରାଇବେ ନା ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ତୁମକୁ ନିଜଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ, ଦୁଇ ମୁକୁଟଧାରୀ କରାଉଛି । ଆଲୋକର ମୁକୁଟ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଭାପାଣ୍ଡଳ ସ୍ବାଦ ଦ୍ଵାରା ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ଗଠର ଚକ୍ରକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହେଉଛ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜମୁକୁଟ ମିଳୁଛି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ କର୍ମ-ଅକର୍ମ-ବିକର୍ମର ଗତି ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କର୍ମ ଅକର୍ମ ହୋଇଥାଏ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ହିଁ କର୍ମ ବିକର୍ମ ହୁଏ । ସିତି ତଳକୁ ଖସି ଆସିଥାନ୍ତି । କଳା କମ୍ ହୋଇ-ହୋଇ ତଳକୁ ଖସିବାକୁ ହିଁ ହେବ । କେତେ ଛି-ଛି ନିକୃଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ବାବା ଆସି ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଫଳ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ଭକ୍ତ ତ ସମସ୍ତେ ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି ଭକ୍ତ ରହିବେ ନାହିଁ । ଏହିଠାରେ ହିଁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଜଞ୍ଜାନର ପ୍ରଭାବ ଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦର ପ୍ରଭାବ ନେଉଛୁ । କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ବିଷୟରେ ବୁଝାଅ । ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ, ଏମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ବିଶ୍ଵରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି-ପବିତ୍ରତା ସବୁ ଥିଲା, ଆଉ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିଲା । ଏବେ ତ ଅନେକ ଧର୍ମ ଅଛି, ସେହି ପ୍ରଥମ ଧର୍ମ ହିଁ ନାହିଁ ତେଣୁ ଏହି ଧର୍ମକୁ ନିର୍ଗତ ପୁନଃ ଆସିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ବାବା କେତେ ସନ୍ଦେହର ସହିତ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ କୌଣସି ଲଭେଇର କଥା ନାହିଁ, ଭିକାରୀ ଭଳି ସାଧାସିଧା ଜୀବନ ଅଟେ, ଅନ୍ୟର ରାଜ୍ୟ ଅଟେ, ନିଜର ସବୁ କିଛି ପୁରୁଷାରଥ ଗୁପ୍ତ ଅଟେ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତରେ ଆସିଛନ୍ତି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁ କିଛି କରୁଛି । ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଅଭିନୟ କରୁଛି, ଆତ୍ମା ଏବେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ବାବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଷ୍ଟ ଦେଉ ନାହାନ୍ତି । ବାବା ଯେବେ ଗୁପ୍ତ ଗୁପ୍ତରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଗୁପ୍ତ ଦାନରେ ବିଶ୍ଵର ବାଦଶାହୀ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମର ସବୁ କିଛି ଗୁପ୍ତ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ରୀତି ଅନୁସାରେ କନ୍ୟାକୁ ଯେବେ ଯୋଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି, ଗୁପ୍ତରେ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଗାୟନ କରାଯାଏ - ଗୁପ୍ତ ଦାନ ମହାପୁଣ୍ୟ । ଦୁଇ-ଚାରି ଜଣଙ୍କୁ ଜଣା ପଡ଼ିଗଲେ ମଧ୍ୟ ଦାନର ଶକ୍ତି କମିଯାଏ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସନ୍ତାନମାନେ ତୁମେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ବିଷୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଅ । ତୁମେ ଚାହୁଁଛ ନା — ବିଶ୍ଵରେ ଶାନ୍ତି ହେଉ, କିନ୍ତୁ ତାହା କେବେ ଥିଲା, ଏହା କାହାର ବୁଝିପରେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ — ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ସବୁ ଥିଲା, କେହି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କଲେ କହିଥାଆନ୍ତି ଅମୃତ ସ୍ଵର୍ଗରାଜ୍ୟୀ ହେଲା, କିନ୍ତୁ କିଛି ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି । ଯାହାକୁ ଯାହା ଆସୁଛି କହି ଦେଉଛନ୍ତି, ଅର୍ଥ କିଛି ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ଡରାମା । ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ବୁଝିପରେ ଜଞ୍ଜାନ ଅଛି ଯେ ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଉଛୁ । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି — ପତିତ ଦୁନିଆରୁ ପାବନ ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ବାବାଙ୍କର ସ୍ବାଦରେ ରହି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଚାଲିଛନ୍ତି । କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ ହେଉଛି, ପୁଣି ଆମେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହେବୁ । ରାଜ୍ୟପଦର ଦାତା ବାବା ଅଟନ୍ତି, ସେହି ପରମାତ୍ମା ତ ସର୍ବଦା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ସେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମେ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଯିବ । ସେଠାରେ ସ୍ଵାଭାବିକ ସୁନ୍ଦରତା ରହିବ । ଆଜିକାଲି ତ କୃତ୍ରିମ ସାଜସଜ୍ଜା କରୁଛନ୍ତି । କ'ଣ କ'ଣ ଫେସନ୍ ବାହାରିଛି । କି କି ପ୍ରକାର ଡରେସ୍ ପିନ୍ଧୁଛନ୍ତି । ଆଗେ ସ୍ତ୍ରୀମାନେ କାହାର ନଜର ନ ପଡ଼ିବା ପାଇଁ ପ୍ରାୟ ପରଦା ଭିତରେ ହିଁ ରହୁଥିଲେ । ଏବେ ତ ଆହୁରି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ହୋଇ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସବୁଆଡ଼େ କୁକର୍ମ ବଢ଼ିଗଲାଣି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ହିଅର ନୋ ଇଭିଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଖରାପ କଥା ଶୁଣନାହିଁ ।

ରାଜାଙ୍କ ପାଖରେ କ୍ଷମତା ଥାଏ । ଇଶ୍ଵର ଅର୍ଥେ ଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ତେଣୁ ସେଥିରେ ଶକ୍ତି ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ ତ କାହା ପାଖରେ ଶକ୍ତି ନାହିଁ, ଯାହାକୁ ଯାହା ଆସିଲା, କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ବହୁତ ଖରାପ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ବହୁତ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟ ଯାହାଦ୍ଵାରା ନାଉରିଆ ତୁମର ହାତ ଧରିଛନ୍ତି । ତୁମେ ହିଁ କଳପ କଳପ ନିର୍ମିତ ହେଉଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ, ପ୍ରଥମେ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଦେହ-ଅଭିମାନ, ତାପରେ ହିଁ ସବୁ ଭୂତ ଆସିଥାନ୍ତି । ପରିଗ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ବାଦ କର, ଏହା କୌଣସି କଥା ଓପିଏ ନୁହେଁ । କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ବାଦ କର । ବାବାଙ୍କ ସ୍ବାଦରେ ଯେତେ ଦୂର ଚାଲି ଚାଲି ଗଲେ ମଧ୍ୟ କେବେ ଗୋଡ଼ ଥକିବ ନାହିଁ । ବରଂ ହାଲୁକା ହୋଇଯିବ । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ଵାରା ବହୁତ ସାହାଯ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । ତୁମେ ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ହୋଇଯାଉଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେଉଛୁ, ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛୁ, ଆଉ କୌଣସି କଷ୍ଟ

ଦେଉ ନାହାଁନତି । କେବଳ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଖରାପ କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ, ଯେଉଁମାନେ ସେବାଯୋଗ୍ୟ ସନ୍ତାନ ତାଙ୍କ ମୁଖରୁ ସର୍ବଦା ଡଞ୍ଜାନରତନ ବାହାରିବ । ଡଞ୍ଜାନର କଥା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି କଥା ମୁଖରୁ ବାହାରିବ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ବାହୁସ ପରତରତାର କଥା କେବେ ଶୁଣିବାର ନାହିଁ । ସେବାଧାରୀଙ୍କ ମୁଖରୁ ସର୍ବଦା ରତନ ହିଁ ବାହାରିଥାଏ । ଡଞ୍ଜାନର କଥା ବ୍ୟତୀତ ବାକି ସବୁ ହେଉଛି ପଥର ମାରିବା ସହ ସମାନ । ପଥର ମାରୁ ନାହାଁନତି ତ ନିଶ୍ଚୟ ଡଞ୍ଜାନ ରତନ ଦେଉଛନ୍ତି । ହୁଏତ ପଥର ମାରିବେ କିମ୍ବା ଅବିନାଶୀ ଡଞ୍ଜାନରତନ ଦାନ କରିବେ । ଡଞ୍ଜାନ ରତନର ମୂଲ୍ୟ, ଅତୁଳନୀୟ । ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ଡଞ୍ଜାନରତନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ଭକ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ବ୍ୟବଧି କଥା ଅର୍ଥାତ୍ ପଥର ହିଁ ମାରି ଚାଲିଛନ୍ତି ।

ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବାବା ବହୁତ-ବହୁତ ମିଠା ଅଟନ୍ତି, ଅଧାକଲ୍ପ ଗାୟନ କରିଆସିଥିଲେ, ତୁମେ ମାତ-ପିତା... କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ବି ବୁଝୁନଥିଲେ । ଶୁଆଭଳି କେବଳ ଗାଉଥିଲେ । ତୁମେମାନେ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ବାବା ଆମକୁ ବେହଦର ସମ୍ପଦତି ଦେଇ ବିଶ୍ରାମ ବାଦଗାହୀ ଦେଉଛନ୍ତି । ଫୁଲଦାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ବିଶ୍ରାମ ମାଲିକ ଥିଲେ । ଏବେ ନାହିଁ, ପୁଣି ହେବୁ । ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦ୍ଵାରା ସମ୍ପଦତି ଦେଉଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳ ଦରକାର ନା । ଭାଗୀରଥ କହିବା ଦ୍ଵାରା ମଧୁସୁ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମଣ ଏବଂ ତାଙ୍କର ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳ ରହିଛି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଶରୀରରେ ବାବା ପ୍ରବେଶ କରିଥା'ନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଭାଗୀରଥ କୁହାଯାଉଛି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉଛନ୍ତି ତୁଟି ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବବୋରତ । ବିରାଟ ରୂପ ମଧୁସୁ ଏହିପରି ଅଟେ । ଉପରେ ବାବା ତାପରେ ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେଉଁମାନେ କି ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସନ୍ତାନ ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଆମେ ଇଶ୍ଵରୀୟ ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ପୁଣି ଦୈବୀ ସନ୍ତାନ ହେବୁ, ତେବେ ତିଗୁରୀ କମିଯିବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ମଧୁସୁ କମ୍ ତିଗୁରୀ ସମ୍ପଦନ ଅଟନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଡଞ୍ଜାନ ନାହିଁ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ଠାରେ ଡଞ୍ଜାନ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଅଡଞ୍ଜାନୀ ମଧୁସୁ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । କାରଣ ଏମାନେ ଡଞ୍ଜାନ ଦ୍ଵାରା ଏହି ପଦ ପାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କେତେ ଉଚ୍ଚ ଅଟ ପୁଣି ଦେବତା ହେବା ପରେ ତ କିଛି ବି ଡଞ୍ଜାନ ରହୁନାହିଁ । ଏମାନଙ୍କ ମଧୁସୁରେ ଡଞ୍ଜାନ ଥିଲେ ଦୈବୀ ବଂଶରେ ପରମ୍ପରାରୁ ଚାଲି ଆସିଥାନ୍ତା । ମିଠା ମିଠା ହଜିଯାଇ ମିଳିଥିବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାବା ସମ୍ପଦ ରହସ୍ୟ, ସମ୍ପଦ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ଟରେନରେ ବସି ମଧୁସୁ ତୁମେ ସେବା କରିପାରିବ । ଗୋଟିଏ ଚିତ୍ର ବିଷୟରେ ବି ପରସ୍ପର ଭିତରେ ବସି କଥା ହେଲେ ବହୁତ ଆସି ଏକାଠି ହୋଇଯିବେ । ଯେଉଁମାନେ ଏହି କୁଳର ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣା କରି ପ୍ରଜା ହୋଇଯିବେ । ସେବା ପାଇଁ ତ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ଚିତ୍ର ରହିଛି । ଆମେ ଭାରତବାସୀ ପୁରଥମେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲେ, ଏବେ ତ କିଛି ନାହିଁ । ପୁଣି ଇତିହାସର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ମଝିରେ ଏହା ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ, ଯେଉଁ ସମୟରେ ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛ । ଆରଜ୍ଞ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଡଞ୍ଜାନର କଥା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି କଥା ମୁଖରେ ଧରିବାର ନାହିଁ । ପରତରତାର କଥା କେବେ ବି ଶୁଣିବାର ନାହିଁ । ମୁଖରୁ ସର୍ବଦା ରତନ ବାହାରିଥାଉ, ପଥର ନୁହେଁ ।

(୨) ସେବା କରିବା ସହିତ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହି ନିଜକୁ ନିରୋଗ କରିବାକୁ ହେବ । ୨୧ ଜନ୍ମ ନିରୋଗ କରିବା ପାଇଁ ସଂସ୍କୃତ ଭଗବାନ ଅବିନାଶୀ ସର୍ବଜନ ରୂପରେ ଆମକୁ ମିଳିଛନ୍ତି..... ଏହି ନିଶାରେ ବା ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଯୋଗ ରୂପକ ଯାହୁ ମନ୍ତ୍ରର ଦ୍ଵାରା ସର୍ବ ସିଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ସିଦ୍ଧି ସଂଗ୍ରହ ହୁଅ ।
ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ହିଁ ଯାହୁ ମନ୍ତ୍ରର ଅଟେ, ଏହି ଯାହୁ ମନ୍ତ୍ରର ଦ୍ଵାରା ଯେଉଁ ପ୍ରକାରର ସିଦ୍ଧି ଚାହିଁବ ତାହା ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ । ଯେପରି ସ୍ଵଳ୍ପ କାର୍ଯ୍ୟରେ ମଧୁସୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସିଦ୍ଧି ପାଇବା ପାଇଁ ମନ୍ତ୍ରର ଜପ କରିଥା'ନ୍ତି ସେହିପରି ଏଠାରେ ମଧୁସୁ ଯଦି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ସିଦ୍ଧି ପାଇବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ଏହି ଯୋଗ ରୂପକ ମହାମନ୍ତ୍ର ହିଁ ବିଧି ସଂଗ୍ରହ ଅଟେ । ଏହି ଯାହୁ ମନ୍ତ୍ରର ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଇଥାଏ, ତେଣୁ ଏହାକୁ ସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିରେ ରଖି ତେବେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସିଦ୍ଧି ସଂଗ୍ରହ ହୋଇଯିବ କାରଣ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବା ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ସବୁ ସମୟରେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହିବା -- ଏହା ହିଁ ବଡ଼ କଥା । ଏହା ଆଧାରରେ ହିଁ ସର୍ବସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇପାରିବ ।

ସ୍ଵଲୋଗାନ:- ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ବିସ୍ତାରରୁ ସାରାଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିନେବା ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ତିମ ସାର୍ବତ୍ରିକେନ୍ ନେବା ।

*** ଓମ୍ ନାମଃ ***